աչքերն սկսէր էին պզտիկնալ. Վահրիճ մխիթարութիւն մատռուակելով բաժակ բաժակի վրայ դարձեալ լցուց. վասնզի աս հաւատարիմ ծառան Գուրգէնի համամիտ չէր ամէն նիւթի մէջ, եւ նորա անոխակալ ներողամտութեան երբեք կամակից չէր. բայց բերան բանաք խորհուրդ տալ չէր համարձակէր, եւ հազիւ երբեմն Խոսրովու զուարթ վայրկեաններուն՝ միավանկ բառերով իւր իշխանին Դերենիկի ըրած բարերարութիւնքը «չափազանց բարեսրտութիւն» անուանել համարձակած էր: Ուստի հիմա գտնելով Մարդաստանի մէջ վարդապետ մը, որ իւր տիրոջ թշնամեաց բարեկամն էր, միտքը դրաւ թէ դա Դերենիկի լրտեսն է, եւ ամէն ջանք սկսաւ ի գործ դնել այդ մարդուն լեզուն արձակել:

— Հայր Սուրբ, կը տեսնեմ թէ դու էլ ինձի պէս անբախտ մարդ ես, խելօք մարդու չես հանդիպէր, ես էլ իշխանի մը ծառայեցի տարիներով, ապերախտը երբ մեծութեան եւ փառքի հասաւ զիս վռնդեց, ես էլ հիմա որ ապրուստ ունիմ փա՛ռք աստուծոյ եւ մարդու կարօտ չեմ շնորհիւ խելօք վարմունքիս՝ որսորդութեամբ ժամանակս կ'անցնեմ:

— Ո՞վ էր քու ծառայած իշխանդ:

— Նա էլ Արծրունի մ'էր. այս ցեղը ապերախտութեան համար ծնած է:

— Ի՞նչ Արծրունի էր, հոգիդ սիրես:

— Գուրգէն Ապուպելճ, շատ քաջ, բայց կատարեալ յիմարին մէկը:

— Հը՛… Գուրգէ՞ն… լաւ կը ճանչեմ:

— Ուստի՞ կը ճանչես:

— Այնպէս լաւ կը ճանչեմ եւ այնպէս ափիս մէջ ունեցեր եմ վայրկեան մը՝ ինչպէս սա բաժակը: